

ДЖАНИ РОДАРИ КЪЩА В ПУСТИНЯТА

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Имало едно време един много богат господин. Той бил по-богат и от най-богатия американски милиардер. Бил по-богат дори от чичо Скрудж. Бил свръх богат. Притежавал цели складове, пълни с пари от пода до тавана, от зимника до покрива. Монети от злато, от сребро, от никел. Монети от по двацет, от по петдесет, от по сто стотинки. Италиански лири, швейцарски франкове, долари, рубли, злоти, динари. Тонове и тонове монети от всякакъв вид и от всички страни. Книжните си пари пък държал в хиляди куфари, натъпкани и запечатани. Този господин се наричал Пук. Господин Пук решил да си построи къща.

— Ще си я построя в пустинята — казал той, — далеч от всичко и от всички.

Но в пустините няма камъни, с които да се строят къщи, няма тухли, вар, дъски, мрамор. Няма нищо, само пясък.

— Толкова по-добре — казал господин Пук. — Ще си построя къща от пари. Ще използвам монетите вместо камъни, тухли, дъски и мрамор.

Извикал един архитект и го накарал да му начертае план на къщата.

— Искам триста шейсет и пет стаи — казал господин Пук, — по една за всеки ден от годината. Къщата трябва да бъде на дванайсет етажа, по един за всеки месец от годината. И искам петдесет и две стълбища, по едно за всяка седмица от годината. Всичко трябва да бъде построено от пари, ясно ли е?

— Ще са необходими все пак няколко гвоздеа...

— Нищо подобно. Ако ви трябват гвоздеи, вземете от моите златни пари, стопете ги и направете гвоздеи от злато.

— За покрива ще трябват керемиди...

— Никакви керемиди. Използвайте моите сребърни пари, ще се получи много здрав покрив.

Архитектът начертал плана. За да бъдат пренесени в пустинята всички пари, необходими за построяването на къщата, били използвани три хиляди и петстотин големи камиона.

За работниците опънали четиристотин палатки.

И работата започнала. Изкопали ров за основите и в него вместо железобетон, изсипали цели камиони с монети. След това започнали да зидат стените. Монета върху монета, монета до монета. Монета, малко

хоросан и пак монета. Първия етаж иззидали целия от италиански лири. Вторият — от долари и центове.

Дошъл ред на вратите. И тях направили от монети, залепени една за друга. След това — прозорците: никакви стъкла — австрийски шилинги и немски марки, подлепени с турски и шведски банкноти. Покрива, керемидите, комина — всичко направили от монети. Мебелите, ваните, крановете, килимите, стъпалата на стълбищата, решетките на зимника, тоалетната — всичко от монети, монети, монети, само от монети.

Всяка вечер господин Пук пребърквал работниците, които напускали работа, за да бъде сигурен, че не са сложили някоя паричка в джоба или в обувката си. Карал ги да си изплезват езичите, защото когато човек иска, може и под езика си да скрие една стотинка, една пиастра или една песета.

Когато завършили строежа, останали още цели купища пари. Господин Пук заповядал да ги отнесат в зимниците, на тавана, напълнил и много стаи, като оставил само тесни проходи между купчините, за да има къде да се разхожда и да прави сметки.

Всички си отишли: архитектът, главният майстор, работниците, шофьорите на камиони, господин Пук останал сам в своята огромна къща сред пустинята, в своя голям дворец, направен от пари. Пари под краката, пари над главата, пари наляво, пари надясно, накъдето и да се обърнеш, навсякъде виждал пари, пари, пари и дори ако се изправел с краката нагоре, пак виждал пари. По стените били закачени стотици картини с голяма стойност: да, защото не били истински картини, а пак пари, поставени в рамки, които също били от пари. Имало и стотици статуи, направени от монети — бронзови, медни, железни.

Около господин Пук и неговата къща — в четирите посоки на хоризонта — се простирала безкрайната пустиня. Понякога до него — от север или от юг — достигал вятърът, който блъскал вратите и прозорците, и те издавали вълшебен звук, едно музикално звънтене, в което господин Пук, който имал извънредно тънък слух, успявал да отличи звука на монетите от различните страни на земята: „Ето, това «зън» иде от датските крони, а това «зин» — от холандските флорини... А сега това е гласът на Бразилия, на Замбия, на Гватемала...“.

Когато господин Пук се изкачвал по стълбите, той, без дори да гледа надолу, разпознавал монетите, по които стъпвал, само по това, как те се търкали в подметките на обувките му (той имал извънредно чувствителни крака). И когато се качвал по стъпалата, си мърморел със затворени очи: „Румъния, Индия, Индонезия, Исландия, Гана, Япония, Южна Африка...“

Разбира се, спял в легло, постлано с пари — жълтици за възглавница, а за чаршафи — банкноти от по сто хиляди лири, зашита с двоен конец. Сменял чаршафите си всеки ден, защото бил изключително чист човек. Използваните чаршафи прибирал отново в касата.

Преди да заспи, четял книгите от библиотеката си. Но и страниците на книгите му били банкноти от петте континента, грижливо подвързани. Той неуморно прелиствал тези книги, защото бил много образован човек.

Една нощ, когато разглеждан своята книга с австралийски банкноти, господин Пук...

ПЪРВИ КРАЙ

Господин Пук чул, че някой чука на една от вратите на къщата. „Това е вратата от стари немски талери“ — казал си той.

Отишъл да провери и не бил сгрешил. Чукали разбойници.

— Кесията или живота!

— Моля, господа, влезте и вижте — в къщата ми няма нито една кесия.

Разбойниците влезли и дори не погледнали стените, вратите, прозорците, мебелите. Отворили касата, но тя била натъпкана само с чаршафи, а тях, разбира се, не ги интересувало дали те са от лен или от шарена хартия.

В цялата къща, от първия до последния етаж, нямало нито една кесия с пари. Разбойниците видели някакви чудновати купчини в някои от стаите, в зимниците, на тавана, но не разбрали какви са те, понеже било тъмно. А освен това разбойниците са хора с точни намерения, те искали кесията на господин Пук, а пък той нямал кесия.

Разбойниците първо се ядосали, после се разплакали, защото били прекосили цялата пустиня, за да извършат този обир и сега трябвало да се върнат по същия път с празни ръце. За да ги утеши,

господин Пук ги почерпил със студена лимонада. И тъй, разбойниците си тръгнали в нощта и сълзите им капели по пясъка. От всяка сълза пониквало едно цвете. На другата сутрин, като се събудил, господин Пук видял от прозореца си чудесна пъстра гледка.

ВТОРИ КРАЙ

Господин Пук чул, че на една от вратите се чука и веднага казал, без да сгреша: „Това е вратата от стари етиопски монети!“

Слязъл да отвори. Чукали две деца, които се били изгубили в пустинята. Зъзнали, умирали от глад, плачели.

— Помогнете ни, господин Пук!

Господин Пук хлопнал вратата под носа им. Но те продължили да чукат. Най-накрая господин Пук се смилил и им казал:

— Вземете тази врата.

Децата взели вратата. Тежала много, но пък била цялата от злато: занесли си я вкъщи и оттогава можели да си купуват мляко с какао и пасти.

После дошли други две бедни деца. Господин Пук и на тях дал една врата. Разнесла се мълвата, че господин Пук бил станал щедър и от всички краища на пустинята и от всички населени области започнали да пристигат бедни хора и никой не си отивал с празни ръце: на едни господин Пук подарил прозорец, на други — стол (целият направен от монети по петдесет стотинки) и така нататък. След една година вече бил раздал покрива и последния етаж.

Но бедните продължавали да пристигат на върволици от всички кътчета на земята.

„Не знаех, че имало толкова много бедни хора“ — си мислел господин Пук.

И им помагал година след година да разрушават неговата къща. След това отишъл да живее на палатка като бедуин или като курортист от къмпинг. И се чувствал много, много добре.

ТРЕТИ КРАЙ

Една нощ, както си разлиствал книгата, господин Пук открил една фалшива банкнота. Как ли е попаднала там? И... дали пък няма да се намерят и други такива фалшиви? Господин Пук трескаво

запрелиствал всички книги от своята библиотека и намерил десетина фалшиви банкноти.

— А може би някъде из къщата има и фалшиви монети? Трябва да проверя?

Както казахме вече, той бил много чувствителен човек. Мисълта, че в някое ъгълче на къщата, в някоя керемида, в някое столче, в някоя врата или стена може да се крие една фалшива монета, не му давала покой.

И така взел да разрушава къщата си, за да търси фалшивите монети в нея. Започнал от покрива и тръгнал надолу, етаж по етаж, и щом откриел фалшива монета, почвал да вика: „Знам коя е, даде ми я онзи лъжец, Еди-кой си...“. Защото познавал всяка своя стотинка.

Намерил много малко фалшиви, понеже винаги бил внимавал с парите си. Но все пак намерил — на всеки понякога се случва да бъде разсеян, нали?

Така малко по малко той разрушил цялата си къща. И ето, останал сред пустинята, седнал на върха на голям куп сребърни, златни и книжни развалини. Няма желание да строи отново. Но и не му се щяло да изостави парите си. Седял там ядосан. И както седял на върха на своя куп пари, ставал все по-малък и по-малък. Докато накрая сам се превърнал в монета. И то във фалшива монета! И затова, когато хората дошли да вземат всички тези пари, него го изхвърлили сред пустинята.

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Първият край е смешен, но е невероятен. Вторият би бил хубав, но и той не е за вярване: този господин Пук не е от онези хора, дето се трогват от чуждото нещастие. Предпочитам третия край, макар че е малко тъжен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.